

Беларускі ўсход

ЖЫВЕ БЕЛАРУСЬ!
НАЦЫЯНАЛЬНАЯ
ДЭМАКРАТЫЧНАЯ
ГАЗЕТА

Заснавана ў 1991 годзе • № 21 (77) • Пятніца, 3 снежня 1999 г. • У розніцу кошт 20000 руб.

НАВІНЫ, ПАДЗЕІ, ФАКТЫ

“МАСКІ” АБРАБАВАЛІ МАГАЗІН

Касцюковіцкая міліцыя шукае траіх злачынцаў, якія нядаўна на прыканцы працоўнага дня увярваліся ў магазін. Рабаўнікі былі ў масках. Пад пагрозай абрэза паліўнічай стрэльбы і нажа яны прымусілі загадчыцу магазіна здаць ім вырочку — 96 мільёнаў рублёў. Прыхадзішчы з сабой яшчэ і тры бутэлькі гарэлкі злачынцы пакінулі магазін і адправіліся святкаваць удачу і “спырскваць” здабычу.

(Наш кар.)

У МАГІЛЕВЕ СРЭБРА ПРАДАЮЦЬ КІЛАГРАМАМІ

У Магілёве затрыманы двое гандляроў срэбрам. Яны трапілі ў рукі супрацоўнікаў міліцыі, калі на праспекце Пушкіна, каля Задняпроўскага рынку, збывалі 7 кг 850 грамаў срэбнага лому. Высветлілася, што незаконную аперацыю праводзілі вартуныкі дзіцячага сада і апаратчык аб’яднання “Хімвалакно”.

Ігар ГРЫШЫН.

І “САМАПАЛ” — ЗБРОЯ НЕБЯСПЕЧНАЯ

У Касцюковічах мясцовы жыхар быў аматарам вырабляць агнястрэльныя прыстасаванні. Але ён забыўся на мудрую народную прыказку, што раз у год і качарга страляе. Прама ў хаце ў прысутнасці 11-гадовай дачкі ён стаў павяраць баявую гатоўнасць самаробнага малакалібернага пісталета. Пры разборцы пісталет нечакана стрэліў і куля трапіла дзяўчыцы ў жывот. Зараз дачка ў бальніцы, а бацька апроч згрызот сумлення будзе несці, напэўна, і адказнасць перад законам у судзе.

Мікола ДЗЯБЕЛА.

УРАД РАШЫЎ, А ПРАЗ ПАРУ ДЗЁН — ПЕРАДУМАЎ...

Сялян вельмі абрадавала рашэнне, прынятае 16 лістапада на пасяджэнні Прэзідыума Савета Міністраў, аб павышэнні закупачных цэн на малако, буйную рагату жывёлу і свіней. Прычым на працягу снежня 1999 — лютага 2000 года намеранае павышэнне павінна забяспечыць пакрыццё затрат на вытворчасць гэтай прадукцыі ды яшчэ і дазволіць атрымаць прыбытак 20% да поўнага сабекошту! Гэта сапраўды мудрае рашэнне. І справядлівае. У канцы-канцоў селянін не будзе гарбаціцца за кушкі, а будзе мець прыбытак і, значыцца, захыве па-людску! Урад і Прэзідэнт (а менавіта да яго быў зварот беларускага Савета калгасаў наконт павышэння закупачных цэн) нарэшце павярнуліся тварам да гаротных вясковых працаголікаў. А мой цёзка, Васіль Даўгалёў, першы намеснік прэм’ер-міністра, падкрэсліў, што Урад прызнаў неабходным штомесяц змяняць закупачныя цэны на прадукцыю жылёлагадоўлі з улікам існуючага індэкса цэн на прамысловую прадукцыю, якая спажываецца сельскай гаспадаркай, і каціроўкі долара ЗША.

Вось гэта здарова! Ура Ураду, ура Прэзідэнту!

— Нарэшце нас падтрымалі, нарэшце нашу працу ацанілі па заслугах, вось заживем цяпер! — загалавалі вясковцы...

Толькі заўчасна. Бо ў нашай краіне дурняў усё ідзе напераксяк, праз пень-калоду. Дарэмна радуецца, дарагія вясковцы. Вас усё жыццё падманвалі, аблічвалі, зараз падманваюць, аблічваюць і, хто ведае, колькі яшчэ надальей будуць падманваць і аблічваць.

Ужо 20 лістапада ва ўрадавай газеце “Звязда” з’явілася паведамленне, што павышэння закупачных цэн “пакуль” не будзе. Як сведчыць газета, аб гэтым заявіў начальнік упраўлення эканомікі аграрнага ведамства Сямён Шапіра. Ён, праўда, не выключыў, што некалі павышэнне ўсёжэ можа адбыцца. Толькі вось калі і на колькі? Гэта ўжо як ведаць... Так што чакайце, вясковцы, з мора надвор’я. Чакайце, мо калі-не-калі і на вашай вуліцы святла будзе. Толькі верыцца ў гэта з цяжкасцю, бо ў нашага Урада “сем пятніц на тыдні”: сёння рашаюць адно, а заўтра — супрацьплагае...

Васіль ДАЎГАЛЁЎ.

ГОРШ ЗА ЁСІХ З ЗАРОБКАМІ — СЯЛЯНАМ

За мінулы месяц даўгі па зарплате ўцэлым па краіне зменшыліся. Ды толькі не вясковцам. Сітуацыю па выплаце заробкаў у сельскай гаспадарцы можна назваць крытычнай. У прыватнасці, на 10 лістапада 1667 калгасаў і саўгасаў Беларусі мелі даўгі па заробках за верасень, 940 гаспадарак за жнівень, 262 — за ліпень. 5 не выплацілі заробкаў яшчэ нават за чэрвень!

Сяргей ГРЫБ

“ГАЗПРОМ” ПАКУЛЬ ЧАКАЕ?

Запавычанасць Беларусі за пастаўкі прыроднага газу з Расіі працягвае павялічвацца. Па афіцыйных звестках, калі да 1 студзеня 1999 года даўгі рэспублікі за расійскі газ ацэньваліся ў 232,3 мільёна долараў, то па стану на 1 кастрычніка яны склалі ўжо 265,7 мільёна долараў ЗША.

Наш кар.

• ВЯСКОВАЯ ПРАБЛЕМА

КОНЬ АЎСА ДАРЭМНА НЕ ЕСЦЬ

Конь — памочнік на сядзібе. Будзь гэта асабісты, або калектыўны гаспадарка. Але, як некалі ў асобных гаспадарках раёна з дзiesiąт год таму памалу з’явіліся са свіней, гэтак жа памалу пачынаюць пазбаўляцца і ад коней.

Рэзка змяншаецца пагапоўе, якое мелася ўсяго некалькі год назад. Калі летася ў гаспадарках раёна мелася 723 коні, то сёлета іх стала ўжо 635. А ў 1992-м годзе іх было 1270. Роўна ў два разы больш.

Чаму гэта сёння конь не ў пашане ў гаспадарніку сяла? У райплемстанцы лічаць, што вельмі шмат коней прадалі прыватнаму сектару. Але ў гэтым прыходзіцца сумнявацца.

У гаспадарках, відаць, гэты факт звязваюць з рэаліямі сённяшняга жыцця. Паспрабуй многа развесці. Тады ўзнікнуць праблемы з памяшканнямі. Ды і дзе на ўсіх іх набярэшся калёс, саней, зброі? І з кармамі напружана. А на зіму патрэбны для іх і сена, і авёс.

Але тут трэба глядзець куды глыбей. Як думае дбайны гаспадар-прыватнік? Конь — гэта і цягло, і грошы, і ўгнаенне. Адсюль і ўраджай на ўласнай сядзібе!

Дарэчы, цэны на кані і ялавічыну, лічы, аднолькавыя, а затраты на кілаграм прывагі намнога меншыя.

Стрымлівае развіццё конягодоўлі і племянны фактар. Коней магло б

быць куды больш, і пародзістых, але за апошнія 10 год ніводнай племянной кабыліцы ці жарабка не было прыдбана на племянных конегадоўках. Краўнікі гаспадарак чамусьці лічаць, што конегадоўля не дужа вартая справа і, як сумны вынік, у калгасах “Новае жыццё”, “Герой працы”, імя Янкі Купалы, племзаводзе “Ціма-нава”, саўгасе “Мінаславіцкі”, эксперыментальнай базе “Раднянская” няма жарабцоў-вытваральнікаў. А якое можа быць павелічэнне пагапоўя і колькаснае і якаснае, калі няма матачнага пагапоўя?

Якія толькі работы не выконвае конь-працаўнік, бедалага, прыносіць карысць і выгоду людям пры мінімальным затратах на яго ўтрыманне! На конях і жывёлу пасвяць, і кармы на фермах падвоззяць, і малако ў насельніцтва збіраюць, і грамадскае дабро вартуюць. Ды і для спецыялістаў сярэдняга звяна — назменны транспарт.

У калгасе “Клімавіцкі” летася было паспрабавалі тэхніку абслугоўваць фермы — не атрымалася. Бензіну няма, а то дызельнага паліва...

Але і конь патрабуе хоць крыху ўвагі і клопату. Былі выпадкі крадзяжу коней у калгасах “Рабочы”, “Сасноўка”, саўгасе “Звянчэцкі” і ў некаторых іншых гаспадарках. Таму з мінулага года уведзена нумарацыя жывёлы выпальваннем азотам на крыжы каня.

Па тэхналогіі конегадоўлі ў кожнай гаспадарцы павінна быць хоць па адной конеферме. А на справе коні па ўсіх фермах раскіданы, асобныя ж наогул перададзены ў вольнае карыстанне пастухоў, малаказборшчыкаў, брыгадзіраў і аб’ездчыкаў...

Падыходзячы хоць трохі памяшканні для коней маюцца хіба што толькі ў эксперыментальнай базе “Раднянская” ды племзаводзе “Ціма-нава”. Словам, конегадоўля аказалася ў самым заняпалым стане. Камбі-корм і авёс практычна нідзе коням не выдаецца. Яны атрымліваюць з вясны да зімы ў асноўным тое, што перападае ім на лузе.

Як бачна, ёсць над чым папрацаваць як кіраўнікам, так і спецыялістам гаспадарак. Трэба спайна выкарыстоўваць конскую цягловую сілу. Бо рабочы конь здаўна выкарыстоўваўся на зямельцы нашай. А конь як вядома, аўса дарма не есць... А можа ў калгасах і саўгасах лічаць інакш?

Іван ЛАПО,
рэдактар аддзела эканомікі
Клімавіцкай раённай газеты
“Родная ніва”.

P.S. Пакуль матэрыял рыхтаваўся да друку, у гаспадарках раёна не далічыліся яшчэ чатырнаціці коней.

“БЕЛАРУСКИ УСХОД” — Ваша газета, паважаныя чытачы!

Гэта цікавая і самая танная на Беларусі штотыднёвая газета. Хоць яна і маленькая, але інфармацыі ў ёй вы знайдзеце не менш, чым у “вялікіх” газетах. Бо наша газета не загрузвацца рэкламай, як усё астатняе выданы.

Вылісвайце “БЕЛАРУСКИ УСХОД” самі і парайце суседзям, сябрам і знаёмым. Падпісны кошт нашай газеты на першае паўгоддзе 2000 года такі:

на 1 месяц — 61000 рублёў,
на 3 месяцы — 183000 рублёў,
на 6 месяцаў — 366000 рублёў.

Заставайцеся з намі, з “Беларускім Усходам”!

Яўген ЛУГІН, старшыня Беларускай сялянскай партыі

РАБСТВА — У КАЛГАСАХ, КАТАРГА — НА ПРЫСЯДЗІБНЫХ УЧАСТКАХ

Беларуская сялянская партыя адначасна выступае за права прыватнай уласнасці на зямлю. Зямля — галоўнае наша багацце. У Беларусі на душу насельніцтва прыпадае два гектары тэрыторыі, амаль па адным гектары сельгасугоддзяў і па шэсць-дзесят дзве соткі ворнай зямлі. Па гэтых паказчыках наша краіна займае першае месца ў Еўропе. Але зямля сама багатая не дае. Ёй патрэбны гаспадар. Прыватная уласнасць на зямлю — не самацэля, а сродак. Яна дае магчымасць залесці зямлю ў банк, атрымаць крэдыт, купіць тэхніку, насенне, угнаенні і самаададна працаваць. Працаваць на сябе. Адсюль лозунг Сялянскай партыі: "За волюную працу на уласнай зямлі!"

Мжнародны вопыт паказвае, што ўсе краіны выходзілі з крызісу шляхам зямельнай рэформы, шляхам адраджэння сяла і сялянства. Нават кінцы, якія яшчэ прытрымліваліся сацыялістычнай ідэі, распусцілі камуны, аддалі зямлю сялянству, забяспечылі сябе харчаваннем і цяпер прадоўжылі сельгаспрадукцыю ў суседніх рыскісмі рэгіёнах.

Яшчэ пяць гадоў таму Васіль Стараўітай зрабіў прусуд калгаснай сістэме. Ён сказаў: "У калгасе няма такой сілы, якая б прымушала чалавека добра працаваць". Менавіта адсутнасць матывацыі працы, безгаспадарчасць, шматлікі кіраўнічы апарат і іншыя недахопы калгаснай сістэмы робяць сабекошт непрадукцыі вышэйшым, чым сусветныя цэны. Такую прадукцыю немагчыма рэалізаваць у рынковых умовах.

Больш за палову калгасаў у Беларусі з'яўляюцца нерэнтабельнымі. Я лічу, што рэнтабельнасць астаніцы трымаецца на бясплатнай працы калгасаў. Калі б калгаснікам за плацілі нармальны заробак, то ўсе калгасы сталі б банкрутамі. Гэтую думку пацвердзілі былі міністр сельскай гаспадаркі і харчавання Іван Шакола: "Сітуацыя, — кажа ён, — сёння складаецца нават не крытычная, я ўжо не ведаю, як я назваць. Па выніках года 600 гаспадарак будуць стратнымі. Запачытанасць складае 27 трыльёнаў рублёў. Уся прадукцыя, якая вырабляецца калгасамі і саўгасамі, стратная. Далей так працаваць немагчыма". Праўда Лукашэнка не спадабалася, і міністра адправілі ў адстаўку.

Зададзім пытаннем, чаму ўлада трымаецца за калгасы, як п'яны за плот. Адказ даў Лукашэнка 5 сакавіка 1998 г. на нарадзе АПК ў Гродне. Ён сказаў: "Мы сёння не можам разбурэння калгасы і саўгасы таму, што гэта цэнтральная дзяржаўная структура ў вёсцы. Калі не будзе калгаса ці саўгаса, дзяржава не зможа эфектыўна праводзіць палітыку ў сельскай мясцовасці". Адсюль вынікае, што прэзідэнт менш за ўсё

думае пра эфектыўнасць сельскай гаспадаркі. Галоўны яго клопат — утрымаць уладу любымі сродкамі. І ён паслядоўна праводзіць такі курс. Так, яшчэ 6 лютага 1995 года Лукашэнка падпісаў Указ N 51, якім ён пераўтварыў калгасы на кантрактную сістэму працы. Без кантракта з раённымі "вертыкальнымі" старшынёй калгаса працаваць не можа. Гэтым указам былі знішчаны рэшткі калгаснай дэмакратыі і канчаткова ўсталявана прыгоннае права на вёсцы.

Вясной 1995 года ўказ прэзідэнта дазволіў пашырыць прысядзібныя участкі да аднаго гектара. На першы погляд, гэта адзін з накірункаў зямельнай рэформы. На самай справе ўлада гэтым крокам адцягнула агонію калгаснай сістэмы. Задумалі яны наступнае:

— па-першае, прывучыць калгаснікаў, якіх пры Сталіне, жыць за кошт прадукцыі гаспадаркі, а ў калгасе працаваць амаль бясплатна, адрабляць пашчыны;

— па-другое, моцна прывязаць вясковую да калектыўнай гаспадаркі, бо, атрымаўшы гектар зямлі, сялянін трапіць у кабалу: апрацаваць яе без калгаснай тэхнікі немагчыма;

— па-трэцяе, вырашыць праблему харчавання не толькі вясковых, але і большасці гараджан. Ужо стала традыцыяй, што гараджане едуць да свая бацькоў і сваякоў вясной — на пасяўную, летам — на нарыхтоўку сена, а восенню — капаць бульбу і буркі. Даму вяртаюцца з торбай сала. Мы ведаем, што адносна стабільнасць у гарадах Беларусі забяспечваецца менавіта гэтай вясковай торбай сала. Без яе краіну даўно ўжо трэслі б шматлікі канфлікты галодных людзей.

Наступны крок па ўратаванні калгаснай сістэмы — далучэнне дохлых калгасаў да паўжывых. Вынік будзе адзін — абодва пойдуча на дно.

Прэзідэнцкая палата абмяркоўвае зямельны кодэкс. Там таксама праглядаецца спроба ўратаваць калгасы. Для гэтага прысядзібным гаспадаркам дазваляецца браць у арэнду яшчэ 3 гектары зямлі. Мера разумеюцца. Тэхніка калгасаў на 80 працэнтаў вырабляе свае рэсурсы. Апрацаваць усе сельгасугоддзі калгасы не здольныя. Восё і вырашылі павесіць лішнюю зямлю на калгаснікаў. Відэа, што такім падыходам улада разлічвае вырашыць яшчэ адну праблему. Станоўчы і прамаўляючы крытычнае. Хутка "запущаныя" прэзідэнтам заводзіць энцыклапедыю. Людзі застаюцца без работ. У калгас іх і калом не загоніш. Восё ўлада і рыхтуе ім фронт работ на прысядзібных участках.

Старэйшае пакаленне ведае, як уладзі ставіліся да прысядзібных гаспадарак. Доўгія гады іх наогул хацелі жыць са свету. Але яны выжылі. І цяпер валодаюць пятаціццацю працэнтамі зямлі, а вырабляюць 50 працэнтаў сельгаспрадукцыі. Трэба па-

крэсліць, што дзяржава ў гэты сектар не ўкладвае ніякіх фінансавых сродкаў. Калгасам — і льготныя крэдыты, і датацыі, і адтэрміноўка выплаты. А яны ўсё-роўна разваліваюцца на вачах.

Але і прысядзібныя гаспадаркі не маюць будучыні. Іх нарадзіла калгасная сістэма. Тут на адзінку прадукцыі сіл і часу траціцца больш, чым у калгасе. Жыццё ўладальнікаў прысядзібнай гаспадаркі можна смела параўнаць з катаргай. Пастаянная штодзённая праца без выхадных і святочных дзён, без водпуску. Амаль усё робіцца ўручную. Дзяля чаго такія пакуты? Адказ адзін: трыба выжыць. Рэжым выжывання расцягнуўся на чатыры пакаленні. Людзі ўжо так прычарпеліся, што гэты ГУЛАГ лічаць нормай жыцця.

За гады праўлення Лукашэнка найбольш перспектыўная форма гаспадарання, якая дазваляе сваю эфектыўнасць ужо другое стагоддзе, — фермерства — пайшло на спад. Штучныя перашкоды чыноўнікаў, варажасць калгаснага асяроддзя, адсутнасць падтрымкі з боку дзяржавы не спрыяюць развіццю фермерства. Больш за тысячы фермераў са словамі "Падавіцеся вы гэтай зямлі!" вярнулі ў дзяржаву.

Чаму ж Аляксандр Лукашэнка так неўзлюбіў фермераў? Магчыма таму, што ён сам у 1991 годзе напісаў заяву ў Шклоўскі райвыканкам з просьбай выдзельці яму 50 г зямлі для вядзення фермерскай гаспадаркі. І атрымаў яе. Але потым на невядомых прычынах вярнуў яе дзяржаве і цяпер у беларускай статыстыцы лічыцца, як збанкрутаваны фермер.

Сумна і крыўдна, што яшчэ на пачатку XX стагоддзя былі людзі, якія распрацавалі тэорыю і ажыццяўлялі на практыцы зямельную рэформу. Вялікі рэформатар Пётр Сталінін пісаў: "Пакуль сяляніны бедны, пакуль не валодае зямельнай уласнасцю, пакуль ён знаходзіцца ў цісках абшчыны, ён застаецца рабам і ніякі пісаны закон не гарантуе яму грамадзянскай свабоды".

Прэзідэнту Рэспублікі Беларусь Аляксандру Лукашэнку, я лічу, вольныя людзі не патрэбны, яму патрэбны рабы. Рабства і катарга — восё вынік яго дзейнасці ў сельскай гаспадарцы. Рабства ў калгасе, а катарга на прысядзібных участках. Гэта амаральная, антычалавечая палітыка.

Ёсць і больш сур'ёзнае абвінавачванне. Сельская гаспадарка сёння перарасла ў агупнадзяржаўную праблему. Менавіта яна забяспечвае нацыянальную бяспеку краіны. Зрабіўшы стаўку на неэфектыўную калгасную сістэму, прэзідэнт падарваў бяспеку дзяржавы. А гэта ўжо палітыка нацыянальнай здрады.

**За зямлю і волю!
Жыве Беларусь!**

МИНИМАЛЬНАЯ ПЕНСИЯ В БЕЛАРУСИ СОСТАВЛЯЕТ СЕГОДНЯ 6 ДОЛЛАРОВ

ДОРОГИЕ МОИ СТАРИКИ...

Листаю иностранный глянецевый журнал для пожилых... Планета "старее", сегодня 580 млн. людей в мире — в преклонном уже возрасте. К 2020 году, по подсчетам ученых, их число достигнет 1 миллиарда. В скором будущем пожилые составят большинство населения планеты. Видно, что на Западе интерес к будущему большинства учитываются. У глянцевого журнала, во всяком случае, высокий тираж. Советы врачей, психологов, рекомендаций парикмахеров, косметологов. Мода... Почти на три страницы интервью с долгожителями из Голландии. "Секреты ее молодости" Секреты нехитрые. Побольше спать, побольше двигаться (велосипед, плавание, прогулки верхом), меньше беспокоиться, почаще менять впечатления (не зачитываться на музее, позволять себе "неин-

ценности и прочие атрибуты "машинского дабрабыта"... Таких, знающих жизнь, преодолевших не один трудный для страны этап, в Беларуси более 2 миллионов. Каждому четвертому из них уже за 75, 1,011 белорусам свыше 90 лет, около 125 тысяч пожилых сегодня — так называемые одинокие престарелые...

Какие у нас экзотические берега и променады верхом! Из глянцево-журнальной жизни большинства наших пенсионеров доступны только голодание и пешие прогулки.

Впрочем, наши старики научены жить в предлагаемых обстоятельствах. Сравнявая свое сегодняшнее существование с послевоенным, например, находят даже плюсы. Вот, скажем, пенсию им в ноябре увеличили. Минимальная теперь — 4 млн. 502 тыс. рублей, размер средней — 10 млн. 920 тысяч. Максимальная

Пенсионеры пришли за пенсией.

Фото В. БЫСОВА.

теллектуальный" отдых где-либо на пляже на берегу океана).

Раз в неделю голландская бабушка рекомендует голландца бабушка в месяц — пополнить "эмоциональный резервуар", посещая детей и внуков... Пропишет журнал, отдаю его прямому почтой адресату. На лавочку у подъезда. Трех своим не сгибаемым соседкам.

Журнал на лавочке рассматривается строго, но без особого любопытства.

Без зависти обсуждаются фотографии к интервью. Загорелая, нарядная голландская старушка соседкам даже кажется существом низшего порядка, похоже, к сытой и спокойной жизни на наших лавочках испытывают чувство сродни презрению. Слишком долго у нас вынуждено, что чем человек хуже — тем он лучше, а знание "суровой правды жизни" было одним из условий воспитания личности. Слишком упорно отрицались материальные

для неработающих пенсионеров равна 17 млн. 879 тыс. (при условии, что рабочий стаж у женщин не менее 40 лет, у мужчин 45 лет, а индивидуальный коэффициент — 1,3 и выше). Трудно сказать, что подумают о размерах оплаты своего сорокалетнего труда пенсионеры после деинфляции, но пока обилие нулей многих успокаивает, даже дает иллюзию высокой оплаты. На курс "у.е." пожилые, как правило, не ориентируются, не привыкли. И не очень задумываются над тем, что живут на 6—20 долларов в месяц. На вещи, которые никогда не были для них доступными — от фруктов до качественных предметов гигиены, — старики и не засматриваются. Они неприхотливы, неприхотливы. Они умеют отказываться от нужного в пользу крайне необходимого... Действительно, ничто у нас в стране не обходится так дорого и не стоит так дешево, как старость.

Маша Лунёва.

Іван ЛАПО

ГУМАНИТАРНАЯ СУМКА

АПАВЯДАННЕ

Жэнка ўб'е ў кватэру ўзурашны. Бы на сёмым небе бы! Вочы яноныя гарэл і святліліся непрыхаванай радасцю.

— Мама! Паглядзі, якую прыгожую сумку мне хлопцы падаравалі!

— На хату выклаў ён навіну.

— Ну і добра, сыноч. Будзе ў чым у школу хадзіць, на спартыўныя спабодніцы ездзіць, — адказала тая, займаючыся сваім.

Хлапчына паводзіўся наведваць шашачны гурток пры аддзеле дзяціч, які творчасці раённага цэнтру пазашкольных работ. Часам перамагаў на турнірах. Часта ездзіў на іх. Так што абноўка была дарэчы.

Але няўжам было старой маці, якая паставіла на ногі бадай што адна пяцёрка дзетак, што гэты гуманітарны хлопцаў "падарунак" потым аддацца болей у сэрцы, аб ім будзе шкадаваць шмат часу, бо той урэшце-рэшт прывядзе нават да аперацыі...

Ужо ў абед прама з працы яе выклікалі ў міліцыю. Было пасунулася да знаёмага міліцыянера, каб папытаць што і да чаго. Той толькі кінуў на хату:

— А ты па калідоры прайдзіся...

— Там, як на шчасце, знаёмы намеснік начальніка быў на месцы.

— Суседзе, што ж гэта такое робіцца на гэтым свеце? Дзве гадзіны біты сяджу і нічога не даб'юся. Сына затрымалі, і не ведаю за што. Ён жа і прагаладуся, мабыць, ўжо.

Ды не ведала жанчына, што намеснік начальніка, які дагэтуль прыжываў у адной шматпавярхоўцы, як на бяду, развёўся са сваёй палавінай.

Была некалі і ў іхняй кватэры. У адным жа паездзе жылі! Бывала, і затрыманых раўняным аддзелам унутраных спраў правапарушальнікаў прысылаў, калі была вострая на тое патрэба. Па гаспадарцы ў нечым дапамагчы. А тут — не прызнае ўсё.

гаві тапае.

— Забярэце ад мяне гэту жанчыну? Я яе першы раз у жыцці бачу!

Во я куды часам! Як змяняюцца чалавек! Ішчы ўжо міліцыянеры паралі маці сядзілі ў райвыканкам. Там начальства вышэйшае. Яно ўсё і вырашае. Тое было якра на цэнтральнай плошчы. Звярнулася да намесніка старшын, што звычайна курыраве іншаземныя дэлегацыі, ды паездкі дзяцей за мяжу. Словам, тую гуманітарку.

Той хутка ўцяміў што і да чаго, цыкнуў міліцыянерам, што джэўрылі і тыя пад рукі гэтак акуртаненка падхалілі панеслі худзенькую жанчыну. Павялі энцыклапедыю ў РАУС. Ды так моцна трымаў, відаць, ведучы з вопыту, каб крыў Божа яшчэ і не ўбегла. Бы нейкая злачыньца была перад ім! На руках яеных апасяла нават пальцы іхня адбіткамі засталіся на доўгі час. Яе вядучы, а яна — пытаецца:

— За што? Чым жа гэта я прывінілася?

— Ты, цётка, грамадскі парадок па-ручыла, — пачула ў адказ.

Кінулі яе ў камеру часовага затрымання да сына.

— І ты суды, мамка? Да мяне прыйшла? — радасна кінуўся да яе той і тут жа — адступіўся.

Бо тая не паспела апамятавацца адразу ж і яшчэ некалькі хвілін сядзе-ла нерухама, аспуляеная такім нечаканым паваротам падзей. Разважаючы, чаму гэтак жорстка з ёю абыйшліся? Шпурнулі ў памяшканне, бы нейкі куль з мекхам, як нежывую істоту, бо некалькі метраў у павяці праляцела. Многае перажыла за гэтыя ліч-

ныя хвіліны. Мо, паўжыцця згубіла? А што частку — гэта ўжо дакладна.

— Чаму вы мяне затрымалі? — калі апамятавалася, паставіла пытанне рубам.

— Замаячы, прастытутка! — гаркнуў на яе маладжавы чалавек у міліцыйскай форме.

Праз колькі часу яе выпусцілі. Жанчыну — таксама! Высветлілася, што знаёмыя Жанчыны сярэбры сцягнулі з гуманітаркі і з аўтамабіляў, што пастаянна спыняюцца з гуманітарнай дапамогай на той жа самай, носячай імя Вялікага Кастрычніка, цэнтральнай плошчы райцэнтру, дзе яе гэтак "акуртаненка" бралі пад рукі міліцыянеры, некалькі сумак. Адну з іх і падаравалі яму, як добраму сябру. Сяброўства на тое і сяброўства. Яно заўсёды вырочае!

Пасля маці было памкнулася да знаёмага афіцэра міліцыі. Паскардзілася. Расказвала, што набалела на душы. Той параіў пайсці ў пракуратуру. Зняць сіню ў час медэкспертызы. Але ж ці дасць накіраванне міліцыя? Самая на сябе?

У пракуратуры на яе скаргу адказалі, што ў дзеяннях работнікаў міліцыі не было бачна прыкмет беззаконня. На тым і закончылася яе ходка да вышэйшай інстанцыі.

Жанчына па ранейшаму працягвае займацца спортам. А сумка, сумка ў яе свая, старанькая. Яшчэ нічога сабе. Дасць Бог, маці новую купіць, як узаб'еца на калейчыну са сваёй невялікай зарплаты пашталёніцы.

Ды і ці ў ёй, гэтай сумцы, справа? Хача — як сказаць. Не з'явіўся ў Жынькі новай, мо і не надарылася гэта гі-

сторыя і не напісалася б гэтае апавяданне. У навуку іншым. Дарослым і павучанне, аповяд — эдзек. 3 годнасьці чалавечай. У наш час дэмакратыі і дэкларацыя абароны правоў чалавечых. Законы тыя, бач, для бедных і безабаронных пісаных. Для народа.

А сумка, сумка тая, па праву магла б належыць гэтай бядотнай самі, як шматдзетнай і малазабеспечанай. Бо не для каго іншага, як для такіх васьмі гартных людзей і даставляецца гуманітарка іншаземцамі.

Толькі восё пасля таго выпадку маці давалася злегчы ў балыню. Ёй зрабілі аперацыю. На той жа самы руцэ, дзе засталіся сляды сінняй яе затрымання. Хутчай за ўсё сумы выпадак паскорыў даўняе захворванне.

1999 г.

АДНЫМ СКАЗАМ

У рэспубліцы сёння казвае звыш 400 тысяч інавідаў.

Калі ў краінах Еўрасаюза ў 100 аварыях прычым 3 чалавекі, то ў нас паводле статыстыкі мінулага года — 28

Летас сёроцкі статус атрымалі калі 6000 дзяцей, 800 з іх сапраўды засталіся без бацькоў, а астатнія — сіроты пры жывых бацьку.

ПОНЕДЕЛЬНИК, 6 декабря	ВТОРНИК, 7 декабря	СРЕДА, 8 декабря	ЧЕТВЕРГ, 9 декабря	ПЯТНИЦА, 10 декабря	СУББОТА, 11 декабря	ВОСКРЕСЕНЬЕ, 12 декабря

**ВОСКРЕСЕНЬЕ,
12 декабря**

17.30, 20.00 Праздник в Вашем доме".
18.30 Катастрофы.
19.00 Служба Ваших забот. В студии директор предприятия "Теплоэнергетик" Могилевской горисполкома С. Лапуть.
19.20 Телемагазин.
19.30 День области.
20.45 "Солдат Иван Бровкин". Комедия.
22.05 Астро-дайджест.
23.35 "Скучный мир". Прямой

11.30 13.30 Новости культуры
11.40 "Учитель танцев". Худ. фильм. 1-я серия.
12.55 Г.Бандицков. Балет "Шаман и Венера".
13.45 Мультифильмы.
14.15 Романасида-99.
14.40 Художник Вадим Коночкин.
15.00 Новости.
15.10 "Жил-был хомяк". Теле-сериял.
15.35 Гербы России.
15.50 А.С.Пушкин. "История читательских заблуждений" ("Русалка").
"МОГИЛЕВ-1"
6.30, 10.10 "Ранехончики".
7.00 "Навьи ранцы".
8.05 "Искушение". Теле-сериял.
8.55 "Ох уж эти детки".

14.25 Своя игра.
 15.25 Любовные истории, ко-
 20.35 "Портреты мира". Уна-
 0.Night и "Портреты Чаплина".
 15.55 "Она написала убийство".
 16.50 До-шоу "Я и моя соба-
 ка".
 17.25 Герой дня без галстука.
 18.40 "Итого".
 19.00 "Неутомительная Анжелика"
 (Франция — ФРГ — Италия).
 20.35 "Профессия: репортёр".
 Елена Масюк. "Атомная
 хлопотуха".
 21.45 "Женский взгляд".
 22.15 "Ее звали Никита".
 0.00 То-шоу "Про это".
"КУЛЬТУРА"
 9.05 "Читая Библию".
 9.15 "Аистенок".
 9.30 "Сказки о чарошнике". Уна-

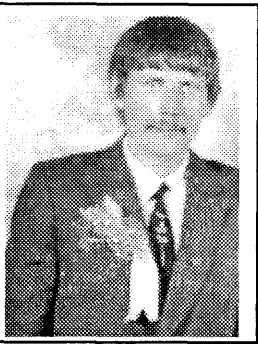
11.05 "Женский взгляд"
 12.25 "Ключи от форта Байяр"
 13.30 "Криминальная Россия"
 14.00 "В сетях дьявола". Фильм 2-й.
 14.25 "Русские горки"
 15.25 Больше родители.
 15.55 "Она написала убийство"
 17.00 "Итоги" с Э.Радзинским.
 18.00 М.Ульянов в остроу-
 жетном фильме "Воршпилов-
 ский стрелок".
 20.00 Итоги.
 21.30 Куклы.
 22.45 "Чужой Коперфильд. 15
 лет магии". Фильм 2-й.
 22.40 Комедия "Пояс верности".
 "ИММУНИТЕТ"

11,00 "Мировая эволюция". Худ. фильм.
 11,35 "Мировая деревня".
 11,50 "Гражданская война в Америке". Док. сериал. Фильм.
 12,00 "Самые красивые женщины".
 12,30 "Пягушонко Флиг". Мультсериал.
 13,00 Времена и войны. Яны.
 13,30 Новые культуры.
 13,45 "Планетарные секреты". Худ. фильм. 3-я серия.
 14,00 "Самые красивые женщины".
 14,30 "Самые красивые женщины". Ведущий М.Никитин.
 15,05 "Дорогие мои хорошие". Спектакль МХАТа им. Чехова.
 15,30 "Самые красивые женщины".
 16,00 "Ни слова о футболе". Фильм — детям.
 16,15, 18,15 "Праздник в Ва".
 17,25 "Законно ли это?" Теле. сериал.
 17,50 "Пинноккио". Мультсериал.
 19,30 Телемагазин.
 19,40 "Совершенно секретно!". Комедия.
 20,10 "Самые красивые женщины".
 21,30 Астро-детище.
 21,40 "Шесть дней, семь ночей". Мелодрама.
 22,00 "Самые красивые женщины".
 22,35 "Альфонс". Мелодрама.

9.05 Чужая земля
9.15 Аистенок
9.40 Шестеро странствуют по свету. Куд. фильм.
10.10 "Консиглиум"
11.15 Экспедиция "Чик"
12.40 "Мировая деревня"
14.00 "Возврат на третьем пути". Док. фильм.
16.30 "Сказка о рыбаке и рыбке". Мультфильм.
18.00 Времена и войны. Ниндзя.
19.30 Новости культуры.
19.45 "Фламандские секреты".
20.10 "4-4-4"
20.40 Кинопанорама. Встречи.
19.05 Телефлор.
19.25 Театр одного художника. Зингер. С. Савельев.
"МОГИЛЕВ-1"
19.00 "Экватор". Док. сериал.
19.30 "Тинюшко". Мульт. сериал.
16.20 "Ватна-вастская", фильм.
16.20 "Детям"
17.10 "Блэф-клуб".
18.15 "Законно ли это?" Теле-сериал.
19.00 "7 телемагазинов".
19.20 "Из Пекина с любовью". Комедийный боевик.
21.40 Астро-дайджест.
22.10 "Письма доктора Мороз". Фантастика.

Таланты нашага краю

ЛІТАРАТУРНА — МАСТАЦКАЯ СТАРОНКА

Іван ЛАПО

зіны раныцы, на зылаку, поле ж чакаць не будзе, і цяпер да абедзеннага перапынку ён быў ужо завершаны.

Вяселле ў вёсцы. Аб ім усё гаварыла. І разнагалоссе людзей, нібы разбуджанага шчэлінага вулля, у тым канцы вуліцы. І гучныя выклікі "горка, горка, горка!", якія вечер-весьля, ужо наведваюшы туды, разносілі па ўсяму наваколлю, аж да самага ўзлеску.

Да шчыкаці прыліпілі малыя. І ім цікава глянуць па вяселле, на гэтых вясельных дзяздыкаў і кабет, што кружыліся парамі. Самыя цікаўныя з іх

неўсім садзе. Яна яшчэ доўга час неўгамоньвалася.

Да позняга вечара чуліся вясельныя песні і прыпеўкі, якія з заліхвацкім запалам спявалі ўсе: і пажылыя, і не дужа пажылыя людзі пад гукі меладыйнага гармоніка. Замарылі нават гарманіста. Ён, крыху сцішыўся, падскакваўся, кульнуўшы чарку — другую за здароўе маладых, і зноў расцягнуў мякі свайго настомнага, паслухмяна-галасістага гармоніка. Зноў палілася музыка. Вясельная дзея працягвалася...

А ў адным з вясковых дамоў у гэты час двое дзяздыкоў з другога канца

ладых!

— Вось пара будзе! Адзін на аднаго падобныя. Дружна жыць будзе. І ён нічога, статны і ладны. І яна харошая, ласкавая і прыгожая. Дабро! — ціха-ціха, каб ніхто іх не пачуў, перашэптваліся паміж сабой старыя бабункі-гаварунні, уладкаваўшыся на ўкапанай ля тых невялічкіх драўлянай лаваццы.

...На двары стаяла залатая восень. Як мы ўсе ўдзячны ёй за тое, што сваёй прыгожай парой прыносіць яна на вёску не толькі шчодры ўраджай, а і яшчэ багата на вяселлі! Відзець, нездарма ў народзе кажуць: што куранат па восені лічаць. Што восень усяму дасць рады. Так яно, мабыць, і ёсць.

На вяселлі ж усё было: і песні, і скокі, і цікавыя розыгрышы. І ліліся не толькі песні. Не было толькі, як зараз у гараджан заведзена, галавакружальнага падарожжа па горадзе і за горадам у суправаджэнні эскорта з легкавых аўтамашын, і чым больш, тым лепш, на іх думку. Вяселле ж праходзіла ў вёсцы і гулялі яго па-вясковому. Проста, сціпла і вясела.

І замест імпіквіх "фордаў" і "жыгулёў" і гучныя запісы старэаўмузікі, кружыліся ў вясельным садзе і на двары, сярод бяроз з жоўтымі проліскамі лістоты, пад гукі нястомнага гармоніка пары вясельных хлопцаў і дзячат, дзяздыкоў і кабет.

Браліся прычэпкі, але вяселле было ў самым разгары. Мясяцёны малады хлопеч-механізатар браў сабе ў спадарожніцы жыцця такую ж маладую і прыгожую, які сам, дзячыну-дзярку.

1982 г.

Вяселле ў вёсцы

(АПАВЯДАННЕ)

прыраслі да акон у сваіх хатах. А Сашка-першаклашка з суседняга двара, ужо крыху асвоішы навуку, тое і рабіў, што лічыў гасцей па пальцах. "Лаз, два, тры, чатыры, сем і дзесяць..." І нават верабей-жэўжык, прымасціўся на прасліне, каб хоць краёчкам вочка паглядзець на гэтакіх раздэе цуда, якое так нечакана парушыла завяздзены птушыны спай!

А там усё было ўжо ў самым разгары. Чокаліся за здароўе маладых і іх бацькоў! За шчасце і дружбаў! І некая сарамліва адчувалі сябе маладыя, калі нейкі захмялены дзяздыка выгукваў зноў знаёмае і толькі, відзець, якое прагудалася ў той момант яму слова "горка!" (гарэлка і сапраўды была горка-гарэліца), як яго адрэзжж ж падтрымлівала вясёлая плыіма гасцей, якія неведма як умясціліся ў верас-

другой вуліцы ўсё яшчэ лялі свата. Гэта ж трэба, паказаў тры пальцы, а "ашчаслівы" іх толькі на два.

А чым яны прыналежаць да вяселья? Аказалася, "зайца" закінулі па даўняй вясковай традыцыі. Акраец хлеба, шчодрэ пасыпаны соллю, і паўнуткае ядро халоднай вады, толькі што выцягнутае са студні, на табурэтцы, як свой галоўны мандат, падарвалі яны, загарадзіўшы дарогу маладым і іх суправаджаючым. І выкуп атрымалі. Аж дзве пляшкі гарэлкі. Але і гэтага ім падалося мала.

А яшчэ стрэлася маладым у тую ж хвіліну па дарозе старэнькая бабулька. Яна несла поўныя ведры з чысцюткай калодзежнай вадою, як бы благаслаўляючы іх у вялікую жыццёвую дарогу. З поўным, кажуць, добрая прыкмета. Быць шчасцю ў доме ма-

улучылі минутку, опустив занавес, крепко обнялись за ним на сцене, горячо поцеловались молча, лишь тихо шепнув друг другу на прощанье: "до новой встречи".

Следующая, с удовольствием, встреча выдалась лишь через месяц... То есть они встречались по три раза в неделю на репетициях, им удавалось обняться-поцеловаться накоротке, но и все на том. А утолить любовь сполна не приходилось. А через месяц Наташа Вадимова как то надумала с сыном съездить на пару дней к матери. Вот тогда Вадим и пригласил Тамиру к себе домой вечером после репетиции.

Это была ночь колдовской любви. Они надежно зашторили окна, голеники, как мать родила, ходили по залу, любовались друг другом, обнимались, прижимались перед трюмо, нежно ласкали друг друга, разглядывая при этом свое отражение в зеркале. Кувыркались затем в мягкой чистой постели, нежались. Вадим хотелось иметь сотню рук, чтобы одновременно гладить все участки ее нежного, ароматного тела. Тамара целовала Вадима неистово, обнимала, прижимала к себе сколько имела силы, нежно гладила его мускулов достоинство, а временами сильно сжимала ладонями. Ей это нравилось, разжигало в ней страсть. И они вновь предавались любви. Уже бралось на утро. Нужно было Тамаре уходить, чтобы остаться никем не замеченной. А ей все не хотелось покидать любовное ложе.

— Пора, Тамарушка, пора, любая. Я провожу тебя. Скоро начнет светать, люди начнут просыпаться, могут увидеть тебя, выходящую от меня.

— Еще минуточку, Вадим... еще хочу, любимым прижаться к тебе. И она всем телом плотно прижималась к Вадиму, облекаясь его лицо, шею, грудь. Ей теперь казалось не страшным даже если бы кто их и в постели застал... Но Вадим вновь и вновь напоминал ей, что пора уходить.

Они оделись. Вадим проводил ее по тихим заснеженным улицам Тихомска до заснеженного ве дома. А городок тихо спал.

У крыльца Тамариного дома они еще раз обнялись, поцеловались в губы и Сиротин зашагал обратно.

Василий ДОЛГОЛЕВ

КОЛДОВСКАЯ ЛЮБОВЬ

(повесть)

(Продолжение. Начало см. NN 10—11, 13—14 и 20 за этот год)

Разгоряченные, они почти неосознанно предались любви. Вдоволь насытившись любовью, они привели себя в порядок. У Вадима в сейфе оказалось в наличии полбутылки коньяка и плитка шоколада. Выпив по рюмочке и закусив, они пожелали любить друг друга, сколько хватит сил. Но знать об этом никто не должен.

— Как и где будем встречаться, договариваться будем заранее, — сказал Вадим, — а здесь этого делать нельзя.

— Да, конечно, это и сегодня было рискованно. Но я сама не знаю, как это все получилось. Ты меня просто околдовал. Я такого в жизни ни разу не испытывала. Я от ласк твоих потеряла голову! — сказала Тамара. — Но я рада, что так случилось. Я многое поняла, чего раньше не понимала. Теперь я уже не та, что была еще сегодня утром. Спасибо тебе за кусочек подаренного счастья!

— Слава Богу, всё прекрасно. У меня такое же ощущение. Я будто заново родился. А теперь пойдем в зрительный зал, на сцену, будем говорить, что нужно, для репетиции. Через 5—10 минут начнут люди собираться и останут нас за этими приготовлениями.

Не успели они взойти на сцену, как начали собираться тихомские самодельные артисты. А вскоре и репетиции начались. По каким-то делам Сиротин отлучился, и в это время знаменитый в Тихомске поэт и музыкант, хохмач-балагур Виктор Белявский забавлял коллектив новыми анекдотами и припевами. Взрывы смеха после каждой хохмы Виктора, казалось, поднимают потолок Дома Культуры. Вот он в оче-

редной раз, приплясывая и смачно хлопая ладонями то выше колен по ногам, то по голеникам, а то и по подшвам ботинок (он и это ловко проде- лывал, подпрыгивая), пропел новое четверостишие, то ли собственного сочинения, то ли где то услышанное:

*Кудри вьются, кудри вьются,
Кудри вьются у б...ей,
почему ж они не вьются
у порядочных людей!*

После этого вначале было кое-то начал громко смеяться. Но некоторые смотрели на Виктора осуждающе. И смех резко оборвался. Всем стало неловко: рядом стояла скромная девушка — писаная красавица, зеленоглазая, в лице кровь с молоком, кудрявая от природы, любимица коллектива и публики, 19-летняя Света Могилевцева.

Виктор, будто ничего не случилось, преподнес еще одну "новинку":

*Папка едет в Ленинград,
Мамкин ё...рь очень рад.
Ладушки, ладушки,
будем жить у бабушки!..*

Смеха не последовало.

— Пошлятина! — Высказал свое мнение кто-то из присутствующих. И в это время в зал вошел Сиротин:

— В чем дело? — спросил он.

— Да вот Виктор сегодня совсем уже распоясался, — заговорили женщины, а мужики поведали Вадиму суть.

— Виктор! — сурово сказал Вадим. — Я тебя уже предупреждал — брось свои пошлые шуточки. Здесь тебе не притон. А центральное, скажем емче, главное учреждение культуры района. И нужно вести себя, как подобает культурному человеку. Еще раз повторится такое, не посмотришь, что ты классный специалист. Уволю. Незаменимых людей не бывает. И тебе найдем замену.

Расхолись в этот вечер с репетиции не с очень хорошим настроением. А Вадим с Тамарой все же

Микола МІНЧАНКА

СУСТРЭЧА

*Матулі ткуць для донек кросны.
А дочкам кросны зноў снаваць.
А дрэвам сняцца тая вёсны —
Іх вечна юным адкрываць.
І сад напоўнены трывогай,
Каб зноў вясною завітнець.
Юнак напоўнены дарогай —
Яе прайсці, яе апець.
Усё навокал поўна болю,
І цішыні, і дабрыві.
Шчаслівы бачыць сваю долю
На белым радасным кані.
І конь нясе туды, дзе светла,
Дзе поўна сонца і журбы,
Дзе сустракаюцца прыветна
Дзве чыстых мары ля вярбы.*

ДЗВЕ ВІШНІ

*Я нікуды не хадзіў,
І туга мне невядома.
Я дзве вішні пасадзіў.
На узарку каля дома.
З іх адна прамой расце.
Побач іншая — крывая.
Першая — ва ўсёй красе.
А другая — ледзь жывая.
Смугтак поўззям за мной:
Дрэўца стройнае ў цвеце,
Ну, а вішні ні адной.
Быццам іх няма на свеце.
Я сустраў яшчэ вясну.
У бары кве ззяюла.
Мне таксама не да сну:
Вішню высекала бабуля.
Вось крывая зацвіла.
Не адкрыць ніяк сакрэту.
Адкуль сілу узяла:
Вішняў поўна на ўсё лета.
Год прайшоў. Мінута дэа.
Пралятае ўжо і трэці.
Забелела галава:
Абламагі вішню дзеці.*

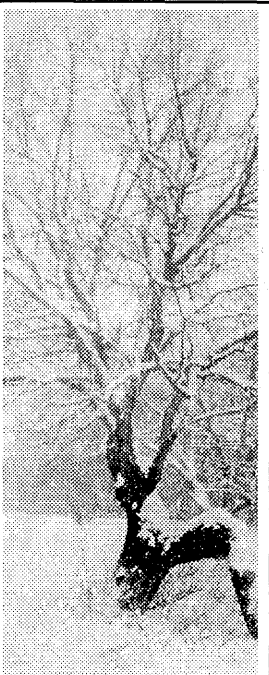
СМАГА

*Маці сына вяла да Дняпра,
Каб пачаць сінечу дэбра,
Каб з крыніцы вады мог напіцца,
Дзе адвечная сіла бруіцца.
Тры таполі каля крыніцы.
Тры таполі, як тры зарніцы.
Тры таполі. Пустая фляга.
І жыццё ўсё астатняе — смага.*

Фелікс ШКІРМАНКОЎ

СНЕЖАНЬ

*Ён у апошнія гады
Быў не заўсёды снежным.
Часцей прыносіў нам дажджы,
Не снежным быў, а смешным.
І не аднойчы Новы год
Мы без сняжынкі сустракалі.
А колькі казачных прыгод
З-за гэтага гублялі!
Якім ён з'явіцца да нас
У гэты раз — хто скажа?
На гэта ў вызначаны час
Нам Дзед Мароз адкажа.*

Зіма прышла.
Фота В.Бысава.

ВЫХАДНЫЯ ДАНЫЯ

"Беларускі Усход". Грамадска-палітычная і літаратурна-мастацкая газета. На беларускай і рускай мовах.

Заснавальнік — працоўны калектыў рэдакцыі.

Адрас: 213670, Маріёўская вобл., Хоцімскі р-н, в. Маркаўка. Тэлефоны: галоўнага рэдактара — 22-989, намесніка гал. рэд. — 22-00-9.

Рэгістрацыйны N141.

Падпісны індэкс — 64098.

Пункт гледжання аўтараў надрукаваных матэрыялаў можа не супадаць з пазіцыяй рэдакцыі.

Адказнасць за даставернасць фактаў, падзей, прозвішчаў і іншай інфармацыі нясуць аўтары апублікаваных матэрыялаў.

Газета падпісана да друку ў 16 гадзін 2 снежня 1999 г. Надрукавана ў Маріёўскай абласной друкарні, вул. Першамайская, 70.

Тыраж 2651 экз. Аб'ём 1 друк. аркуш. Заказ № 21.

Галоўны рэдактар
В.А. ДАУГАЛЁЎ.